

Jeg mener ikke, man skal skære alle kommuner over en bred kam, men noget kunne tyde på, at der er nogle, der ikke har været så konsekvente i at håndhæve de regler, vi har fastsat.

Derfor tilslutter vi os også tanken om højere bødestrafte, hvis det er sådan, at man simpelt hen, jeg vil ikke sige skøjter hen over reglerne, men hvis man i hvert fald bøjer dem, således at de gældende handicapkrav ikke bliver respekteret.

Jeg vil ikke sige, at vi er til grin, hvis ikke vi gør noget ved det, men noget i den stil. Det her drejer sig mere om at håndhæve nogle regler end at finde på nogle nye.

Vi synes også, det er påkrævet, at det indskærpes over for kommunerne, at der som udgangspunkt ikke skal dispenseres fra handicapkrav til nybyggeri, og det offentlige og de kommunale myndigheder må gå forrest i det her.

Det er klart, at mange handicappede oplever, at kommunerne dispenserer for mange gange fra de her handicapkrav. Jeg er ikke klar over, hvor stort omfanget er, men vi bliver jo i dette efterår mødt med adskillige eksempler på, at kommunerne ikke gør tingene godt nok. Når man så spørger f.eks. på hjemmehjælpsområdet: Gælder det alle kommuner? Så er det måske en Morsø-sag eller en Viborg-sag, der er ved at udvikle sig.

Det kræver selvfølgelig – i hvert fald inden vi går alt for vidt med bål og brand – at vi får et overblik over, hvor stort problemet er.

Vi forventer, at udarbejdelsen af klare standarder til brug for konkrete byggeprojekter vil give by- og boligministeren og dermed Folketinget et bedre evalueringsgrundlag, når vi skal se på, hvordan det rent faktisk kører ude i kommunerne, og hvordan det vil komme til at køre fremover.

Men tak for en udmærket redegørelse.

Pernille Frahm (SF):

By- og boligministerens redegørelse er jo en opfølgning af den indsats, der er blevet gjort på Boligministeriets område i retning af at følge op på FN-resolutionen om lige muligheder for handicappede, som regeringen tiltrådte i 1993. Den er jo et resultat af en hel udvikling, der har været på det her område, og gudske lov for det. Altså nye tider, nyt syn på livskvalitet, nye krav til omgivelserne, til os selv og til hinanden.

Jeg bliver nødt til at rose by- og boligministeren. Det er jo sådan, at det formentlig er det

ministerium, der har gjort den største indsats for at leve op til resolutionens målsætning.

Der er igangsat en lang række initiativer. By- og boligministeren er blevet bemyndiget til at udfærdige regler om indretning af bygninger på en sådan måde, at de kan benyttes af handicappe personer, og i 1995 er bemyndigelsen blevet udvidet til at omfatte alle bygninger.

Når vi så siger, at vi kan se, at der er sket nogle fremskridt inden for det formelle og det lovgivningsmæssige og på regelniveauet, er vi så også nødt til at erkende, at det her Folketing jo kan vedtage hvad som helst, lave tre beslutninger og så have vedtaget en lov. Men det er ikke nødvendigvis det samme som, at virkeligheden ser ud, som vi går og bestemmer herinde at vi synes den skal.

Der er med andre ord et spring mellem at have ret og at få ret. Og vi, der beskæftiger os med det, oplever stadig væk at få en række breve fra mennesker, som oplever det her med forskellen på at have ret og få ret som noget meget kontant og nærværende.

Det hænger jo bl.a. sammen med, at ting tager tid, men det hænger også sammen med, at der måske stadig væk er for meget elastik i det regelsæt, vi anvender, og som den tidligere ordfører var inde på, er der et problem med, at man dispenserer enten permanent eller midlertidigt fra reglerne om tilgængelighedskravene, og at folk på den måde kan opleve, at selv om der formelt er nogle regler, der giver dem ret, så får de ikke den ret, de synes, de har krav på.

Hvis man nu kigger f.eks. på nogle af de offentlige institutioner, så har vi også dér nogle problemer. Jeg ved, at f.eks. den socialdemokratiske ordfører, bedre end de fleste af os andre måske har, på sin egen krop i en periode har oplevet, hvad det vil sige at have brug for, at ting er bedre fysisk tilgængelige. Jeg kunne tænke mig, at hendes oplevelse af det her hus har været af ganske speciel karakter.

Forestillingen om, at en person, der var fysisk handicappet, en dag skulle blive valgt ind i det danske Folketing, tror jeg nok ville få os alle sammen til at blive meget overraskede over de forandringer af dette hus, det ville forudsætte, for at en sådan person kunne leve op til de opgaver, man forventede. Så selv om vi er nået langt, og by- og boligministeren og hendes ministerium har gjort en stor indsats på området, så er der et stykke vej endnu.

Man kunne godt forestille sig, at man kunne opmuntre til nogle initiativer, som i højere grad